

TẬP 1
HỒI 7
Sơ Sứ¹

Vào giờ ăn cơm tối, trời đã nhá nhem.

Trên Đại Trúc Phong, hậu sơn là toàn bộ cánh rừng trúc, đằng trước là phòng ốc của mọi người, lớn nhất là chính điện Thủ Tĩnh Đường, phụ thê Điện Bất Dịch và con gái họ ở sau điện này.

Bên cạnh Thủ Tĩnh Đường chính là tiểu viện có hành lang uốn khúc, nơi ở của các đệ tử, do neo chiếc, số phòng còn nhiều hơn số người, nên mỗi người một gian, cả Trương Tiểu Phàm dù mới đến cũng có riêng một phòng. Điều kiện ăn ở là một điểm hiếm hoi mà Đại Trúc Phong trội hơn hẳn các chi phái đồng môn khác.

Còn lại là nơi luyện công tên gọi Thái Cực Động, nhà bếp và nhà ăn. Lúc này các đệ tử đều đã tụ tập trong nhà ăn, phụ trách việc ăn uống là lão lục Đỗ Tất Thư, đang đưa từng khay cơm và thức ăn đặt lên bàn, phần lớn là đồ chay, rất ít đồ tanh mặn.

Bọn đệ tử lần lượt ngồi xuống bên phải chiếc bàn dài trong sảnh, Tổng Đại Nhân ngồi phía đầu, Trương Tiểu Phàm lễ phép ngồi phía cuối.

Ở đầu bàn và phía đối diện đặt một chiếc ghế lớn và hai chiếc ghế nhỏ hơn một chút, xem ra là dành cho mấy người trong gia đình Điện Bất Dịch.

Trương Tiểu Phàm thấy bên cạnh mình còn thừa ra một khoảng trống, đấy là chỗ ngồi của lão lục Đỗ Tất Thư, lúc này vẫn đang bận túi bụi, một lát sau, Đỗ Tất Thư rốt cục cũng thu vén xong cơm nước, rửa tay sạch sẽ, đi về chỗ ngồi, cùng mọi người đợi sư phụ.

Đỗ Tất Thư nom còn khá trẻ, mặt gầy và nhọn, mắt tam giác, bộ dạng rất là tinh quái hiếu động, rất là nhanh nhẹn. Y ngồi xuống rồi, liếc nhìn Trương Tiểu Phàm, cười mỉm hỏi: "Tiểu sư đệ, đệ tên gì vậy?"

Trương Tiểu Phàm thật thà đáp:

¹ Sơ Sứ: 初始 Bắt đầu

"Trương Tiểu Phàm."

Đỗ Tất Thư gật gật đầu, chỉ tay vào mình, nói: "Ta là lục sư huynh của đệ, Đỗ Tất Thư."

Trương Tiểu Phàm lễ phép gọi một tiếng: "Lục sư huynh."

Đỗ Tất Thư khẽ hắng giọng, vỗ vỗ vai nó, cười: "Đệ đợi lát nữa rồi thưởng thức tài nghệ của sư huynh."

Trương Tiểu Phàm nhìn mâm bàn đầy ắp thức ăn thơm ngon, không nén được nuốt nước bọt đánh ực, rồi gật đầu thật mạnh.

Đỗ Tất Thư thành linh bật cười, có vẻ rất ám muội, chỉ tay ra cửa sảnh nói: "Tiểu sư đệ, lát nữa sư phụ sư nương, cả tiểu sư muội nữa, sẽ đi từ hướng nào vào, chúng mình thử đánh cuộc xem nhé?"

Trương Tiểu Phàm ngây ra, mấy người ngồi trên nhao nhao quay đầu lại, mặt mày đều có vẻ vui thích, ngồi trên Đỗ Tất Thư là lão ngũ Lữ Đại Tín cười bảo: "Lão lục, đệ lại phạm thói nghiện cá cược rồi hử?"

Bên cạnh đó, Hà Đại Trí gầy đét cũng giễu: "Y lâu lắm rồi chưa thắng, bây giờ đi lừa trẻ con."

"Đi, đi, đi!"

Đỗ Tất Thư vẫy tay lia lịa, phớt lờ mọi người, mặt mày hớn hở, bảo Trương Tiểu Phàm: "Tiểu sư đệ, đệ đoán lát nữa ba người nhà sư phụ, ai sẽ là người đầu tiên đặt chân lên bậc cửa này? Ồ, đệ vừa đến, để đệ đoán trước, khỏi nói là sư huynh bắt nạt đệ."

Lão nhị Ngô Đại Nghĩa ngồi mãi đằng xa cao giọng gọi: "Tiểu sư đệ, đã là đánh cược, đệ hãy hỏi ý xem thua thì sao, thắng thì sao?"

Đỗ Tất Thư hừ một tiếng, đáp: "Các huynh sợ đệ trốn nợ chẳng? Đỗ Tất Thư này hành tẩu thiên hạ, đều dựa vào đồ phẩm hảo danh vấn giang hồ² (Mọi người cười ồ: đệ có thắng bao giờ đâu!), tiểu sư đệ, nếu đệ đoán trúng, ta sẽ giúp đệ chặt trúc mười ngày, nếu đệ thua, thì giúp ta rửa bát mười ngày, được không?"

Mọi người lại cười ồ, Tống Đại Nhân cười mắng: "Hết nói nổi."

Trương Tiểu Phàm nhìn các vị sư huynh ai nấy đều hớn hở hòa mục, thái độ rất thân thiết, chẳng ai coi mình là người ngoài, trong lòng cảm thấy ấm áp, bèn nói: "Được."

² Đồ phẩm hảo danh vấn giang hồ: 賭品好名聞江湖,

Đỗ Tất Thư vỗ đùi, vẻ mặt hân hoan, dáng điệu hớn hởi, hỏi: "Tiểu sư đệ, vậy theo đệ rốt cục sẽ là sư phụ, sư nương hay tiểu sư muội đi vào trước?"

Ánh mắt mọi người đổ dồn vào Trương Tiểu Phàm, Trương Tiểu Phàm lặng lẽ tính toán, Thanh Vân Môn thủ trọng tôn sư, chắc Điền Bất Dịch sư phụ sẽ là người đầu tiên bước vào, bèn cất tiếng đồng thanh: "Đệ đoán nhất định là sư phụ sẽ vào đầu tiên."

Mọi người cười lớn, Lữ Đại Tín lắc đầu nói: "Không ngờ hôm nay quả thật là đệ đã bị lão lục lừa mà giành lấy phần thắng rồi."

Đỗ Tất Thư vui mừng khôn xiết, nhìn Trương Tiểu Phàm đang ngệt mặt không hiểu, cười hi hi nói: "Tiểu sư đệ, ta bảo cho đệ biết, thực ra lần nào, tiểu sư muội cũng là người đầu tiên trong gia đình sư phụ lao vào đây. Ha ha, lát nữa đệ đến giúp ta rửa bát nhé."

Trương Tiểu Phàm gãi gãi đầu, không nhin được cũng bật cười, gật đầu đáp: "Vâng, lục sư huynh."

Trịnh Đại Lễ, người đứng vào hàng thứ ba, thân hình thấp lùn vạm vỡ, cười bảo: "Lão lục, đệ cũng dày mặt thật?"

Đỗ Tất Thư trợn mắt quái dị, nói: "Lão tam, huynh nói cái gì, đệ không ràng không buộc, mọi người muốn đánh cược thì phải nhận thua chứ, đúng không tiểu sư đệ?"

Trương Tiểu Phàm gật gật đầu, chợt nghe Tống Đại Nhân nói: "Sư phụ đến rồi."

Ai nấy nét mặt nghiêm trang, đều đứng cả dậy, hướng ra ngoài nghênh đón sư trưởng. Giây lát sau, thân hình béo lùn của Điền Bất Dịch xuất hiện ở cửa, kế đến đằng sau lưng lão là...

oOo

Chẳng có ai cả.

Lão đến một mình.

Mọi người chờ hết cả người ra, Đỗ Tất Thư không nén được bèn hỏi giạt: "Sư phụ, sư nương và tiểu sư muội đâu ạ?"

Điền Bất Dịch ném cho y một cái nhìn, lạnh nhạt bảo: "Sư nương người dẫn tiểu sư muội về nhà mẹ rồi."

Mọi người ngạc nhiên, nhưng thoáng chốc sau không nén được đều phá lên cười. Nhìn Điền Bất Dịch lắc lư bước vào, Trương Tiểu Phàm lúng túng, muốn cười rồi lại không dám cười, Đỗ Tất Thư thì trơ mắt há miệng.

Điền Bất Dịch ngồi xuống cái ghế lớn của mình, vẫy tay bảo: "Ăn cơm thôi!"

Bọn đệ tử lúc này mới ngồi xuống, ai nấy nhìn Đỗ Tất Thư, vẻ cười mà không phải cười. Điền Bất Dịch liếc qua Trương Tiểu Phàm rồi hỏi Tống Đại Nhân: "Người bảo cho y biết về môn quy và giới điều chưa?"

Tống Đại Nhân gật đầu đáp: "Rồi ạ, mười hai môn quy, hai mươi giới điều, con đều đã nói với tiểu sư đệ. Còn về tu luyện đạo pháp cơ bản, đệ tử thấy tiểu sư đệ hôm nay mới đến còn hơi mệt nhọc, định là ngày mai bắt đầu chính thức truyền thụ."

Điền Bất Dịch gật gù, có vẻ bằng lòng, nói với Trương Tiểu Phàm: "Lão thất này."

Trương Tiểu Phàm còn chưa hiểu ý, bị Đỗ Tất Thư bên cạnh huých một cái, mới nhận ra là sư phụ gọi mình liền vội vàng đứng dậy: "Có đệ tử."

Điền Bất Dịch lắc lắc đầu, lòng tin tưởng đối với đứa đệ tử phản ứng chậm chạp này lại giảm đi mấy phần, bảo: "Người trước tiên hãy theo đại sư huynh, nhớ là phải dụng tâm học, đạo hải vô nhai, cần lệ vi chu³, tuy tư chất có kém một chút, nhưng chỉ cần người kiên nhẫn chịu khó, chưa chắc là không thể không học được, biết chưa?"

Trương Tiểu Phàm như phụng thánh chỉ, cung cung kính kính đáp: "Vâng."

Điền Bất Dịch khoát tay:

"Ăn cơm."

Trương Tiểu Phàm tuổi nhỏ người thấp bé, bưng cái bát to ngồi lên ghế, thức ăn hơi xa, với mãi không tới, Đỗ Tất Thư bên cạnh rất tốt, gấp cho nó luôn, khe khẽ bảo: "Tiểu sư đệ, ăn nhiều một chút." Thấy y có vẻ hoàn toàn chẳng để ý gì đến việc cá cược bị thua, tư cách đồ phẩm quả không tệ.

Trương Tiểu Phàm xúc động, gật đầu lia lịa, ăn được một lúc rồi len lén gọi: "Lục sư huynh."

Đỗ Tất Thư quay đầu lại hỏi: "Gì thế?"

Trương Tiểu Phàm nói: "Làm sao mà sư nương lại còn có nhà mẹ nữa?" Trong cái đầu bé bỏng của nó, người trong Thanh Vân Môn thấy đều như thần tiên, lẽ nào vẫn vướng vít những sự thế tục.

³ Đạo hải vô nhai, cần lệ vi chu: bể đạo không bờ bến, cần cù cố gắng là con thuyền.

Đỗ Tất Thư phì ra: "Tất nhiên là có chứ, sư nương cũng là người mà. Nhưng sư phụ nói sư nương về nhà mẹ, không phải là nhà mẹ đẻ đâu, mà là về bên Thủy Nguyệt sư thúc ở Tiểu Trúc Phong."

Trương Tiểu Phàm ngạc nhiên: "Gì ạ?"

Đỗ Tất Thư thấp giọng bảo: "Sư nương hồi còn trẻ xuất thân ở Tiểu Trúc Phong, vốn là sư tỷ muội với Thủy Nguyệt đại sư thủ tọa bên ấy, tình cảm rất sâu sắc. Sau này không biết là vì chuyện gì, sư nương người đẹp như hoa thế ấy, lại lấy sư phụ nhà mình, nghe nói lúc ấy các vị nam sư thúc trong Thanh Vân Môn rất nhiều người không hiểu ra sao..."

"Phấp", một cây đũa bắn ngay vào trán Đỗ Tất Thư, lực đạo không nhẹ, làm lần đở lên một vết. Hai người sợ giật thót, thấy Điền Bất Dịch mặt mày bừng giận, đôi đũa trong tay thiếu một chiếc. Đỗ Tất Thư quay đầu lè lưỡi với Trương Tiểu Phàm, cả hai không dám nói chuyện nữa, cắm đầu ăn thật lực. Lúc ấy, Tống Đại Nhân hỏi Điền Bất Dịch: "Sư phụ, lần này chưởng môn chân nhân triệu tập thất chi phái, sao Thủy Nguyệt sư thúc lại không đến?"

Điền Bất Dịch hừ một tiếng, cầm đôi đũa khác lên, nói: "Thì lão đạo cô ấy giả bệnh, phái người đến nói với chưởng môn sư huynh cái gì mà đau đầu phát sốt mãi, chưởng môn sư huynh cũng thật là, lại đi tin chứ. Hừ, hôm nay nếu mụ ấy đến, ta cho dù không cướp được, cũng không phải..." Tọa hạ tử đệ tử là Hà Đại Trí ho khan hai tiếng, khe khẽ nói: "Sư phụ, chi phái bên Thủy Nguyệt sư thúc xưa nay không thu nam đệ tử."

Điền Bất Dịch phát ghen, lắc đầu nói: "Lại được sư nương các người nữa, vừa nghe nói Thủy Nguyệt có bệnh gì đó, lập tức dẫn Linh Nhi đi sang thăm mụ ấy, cứ làm như trời sập không bằng, đúng thật là."

Bọn đệ tử nhìn nhau, nét mặt đều có vẻ mừng, Tống Đại Nhân ngập ngừng một lát, mới dọ dẫm hỏi: "Sư phụ, thế không biết sư nương ở bên Thủy Nguyệt sư thúc bao nhiêu ngày?"

Điền Bất Dịch trợn mắt nhìn y, nói vẻ không vui: "Cái gì mà mấy ngày, ngày nay đi, tối nay là về."

"Ồi!" Bọn đệ tử than thở, ai nấy lộ rõ sự thất vọng. Điền Bất Dịch nhìn tới nhìn lui, hừ một tiếng nói với Tống Đại Nhân: "Hôm nay sư nương lại dạy dỗ bọn người phải không?"

Tống Đại Nhân chưa cất tiếng, lão nhị Ngô Đại Nghĩa đã cướp lời: "Sư phụ khỏi phải hỏi y nữa, đại sư huynh hôm nay lâm trận bỏ chạy, thật là mất mặt."

Tống Đại Nhân tức giận: "Nói bậy, ta phụng mệnh sư phụ giúp tiểu sư đệ..."

"Úi..." mọi người cùng thốt lên.

Bữa cơm kéo dài đến nửa canh giờ, sau khi mọi người đi cả, Trương Tiểu Phàm muốn nán lại giúp Đỗ Tất Thư rửa bát, Đỗ Tất Thư cười bảo: "Tiểu sư đệ, đa tạ đệ, có điều việc ở đây ta làm là được rồi. Đệ đánh cược thắng ta, ngày mai ta sẽ giúp đệ chặt trúc." Trương Tiểu Phàm ngừng ngửng, đang định cất lời thì nghe thấy tiếng Tống Đại Nhân: "Lão lục, đệ đừng giúp y." Lời vừa rót ra, đã thấy Tống Đại Nhân từ ngoài cửa đi vào, nói với Trương Tiểu Phàm: "Tiểu sư đệ, lại đây, ta dẫn đệ đến phòng riêng." Trương Tiểu Phàm gật gật đầu, Đỗ Tất Thư ở bên cạnh hỏi: "Đại sư huynh, huynh bảo gì?"

Tống Đại Nhân đáp: "Tiểu sư đệ vừa nhập môn, chính là lúc phải rèn luyện căn bản, chưa đến lúc được lười biếng."

Đỗ Tất Thư gãi gãi đầu: "Nói cũng đúng, thế này vậy! Tiểu sư đệ, lần này coi như ta nợ đệ, ngày sau đệ có việc gì cần ta đỡ, cứ bảo nhé, được không?"

Trương Tiểu Phàm nói: "Lục sư huynh, hay là bỏ đi, đằng nào..."

Đỗ Tất Thư nghiêm mặt, hiên ngang nói: "Gì vậy, ta lẽ nào là loại thị phi bất phân, trung gian bất biện⁴ ư, đã nhận lời đệ tất nhiên phải làm cho bằng được, nếu không thì sẽ trở thành trò cười, bị các vị sư huynh phỉ nhổ."

Trương Tiểu Phàm gật gật đầu, tuy thế trong lòng vẫn không rõ lắm việc này với thị phi bất phân, trung gian bất biện thì có liên quan gì?

Tống Đại Nhân kéo tay Trương Tiểu Phàm dậy, bảo: "Tiểu sư đệ, nào, ta đưa đệ đi xem phòng mới của đệ nhé."

Hai người ra khỏi nhà bếp, trời đã tối mịt, một vầng trăng sáng từ từ nhô lên, treo phía trời đông. Họ đi ngang qua Thủ Tĩnh Đường, Trương Tiểu Phàm ngoảnh nhìn vào trong, thấy đèn lửa đã tắt hết, một vùng đen ngòm, chỉ có ánh trăng chiếu trước điện, mang chút khí vị u ám.

Lại đi thêm một lúc, họ quay về khu hành lang lượn khúc nơi ở của bọn đệ tử, Tống Đại Nhân đưa nó vào một gian tận cùng phía bên phải, nói: "Tiểu sư đệ, căn phòng mà đệ thức dậy lúc ban ngày đó là nơi ta ở, các sư đệ khác theo thứ tự mà xếp phòng, đều nằm bên phải, bảy căn bên trái kia không có người ở." Ngưng một lúc, y nhìn Trương Tiểu Phàm hỏi: "Đệ ở một mình, liệu có sợ không?"

Trương Tiểu Phàm lắc đầu.

⁴ Thị phi bất phân, trung gian bất biện: chẳng biết việc phải trái, không hiểu chuyện ngay gian.

Tổng Đại Nhân mỉm cười: "Vậy thì được rồi, nam tử hán đại trượng phu chúng ta sao có thể sợ cô đơn! Lại đây, chúng ta cùng vào!" Nói đoạn dắt Trương Tiểu Phàm đi vào. Trương Tiểu Phàm ngắm cái nơi bây giờ lạ lẫm mà rồi sẽ phải kết bạn với nó lâu dài, cái sân nhỏ, bên trái có một cây tùng xanh, bên phải có năm thân trúc tía tốt, cao bằng hai ba người.

Trong sân đá mảnh lát thành lối đi nhỏ, hai bên là bờ cỏ, gió đêm thoảng tới, lá cây cành trúc khe khẽ khua động, hương cỏ dịu dàng đưa lại, rất đổi thanh tịnh.

Tổng Đại Nhân mở cửa phòng, đi vào thắp đèn, gọi: "Tiểu sư đệ, lại đây nào!"

Trương Tiểu Phàm bước theo, thấy bên trong sắp đặt giản dị y như phòng của Tổng Đại Nhân, chỉ có bàn ghế chần đệm, ngoài ra chẳng còn gì nữa.

Tổng Đại Nhân bảo: "Hôm nay ta đã quét tước qua chỗ này, đệ ở tạm vậy! Sống trên núi thanh bần, đệ tuổi lại nhỏ, có thể cảm thấy cô đơn, nhưng chúng ta là người học đạo, phải chịu đựng mọi sự rèn luyện, về sau những chuyện ăn ở sinh hoạt, đệ đều phải tự lo lấy."

Trương Tiểu Phàm đáp: "Đệ biết rồi, đại sư huynh."

Tổng Đại Nhân gật gật đầu, quay nhìn các phía, nói: "Thế nếu không có việc gì nữa thì ta về đây. Đệ đã mệt nhọc suốt cả ngày cũng nên nghỉ sớm một chút!" Trương Tiểu Phàm vâng lời, tiễn đại sư huynh đến cửa, sức nghĩ ra một điều, liền hỏi: "Đại sư huynh, làm sao mà vừa sập tối, đã chẳng thấy vị sư huynh nào ló ra ngoài thế?"

Tổng Đại Nhân cười đáp: "Đệ không biết đâu, bọn chúng ta ở trên Đại Trúc Phong học đạo cũng được ít nhất mấy chục năm rồi, ngày thường hiếm khi ra ngoài, nơi này bước chân đã thuộc khắp, vì vậy lười đi lại. Như lão tứ thích xem sách, lão nhị thích ca hát, người cần mẫn hơn một chút như lão tam thì ngồi trong phòng tu luyện, thông thường đều không ra ngoài."

Trương Tiểu Phàm giờ mới hiểu, Tổng Đại Nhân xoa xoa đầu nó, lại dặn dò vài câu, rồi quay mình bước đi.

Trương Tiểu Phàm trở vào phòng, đóng cửa lại, lúc ấy cảm thấy cả thế giới đột nhiên tĩnh lặng, chẳng có lấy một tiếng nói.

Nó sè sè bước lại trước bàn, đỡ đỡ ngồi xuống một lát; rồi chẳng biết làm gì, nó bèn thổi tắt đèn lửa, cởi bỏ áo ngoài, lên giường nằm, trần trọc trở mình, chẳng biết bao lâu thì mơ mơ hồ hồ ngủ thiếp đi.

"Á!"

Trong bóng tối, Trương Tiểu Phàm kêu khẽ rồi lật mình ngồi dậy thở hổn hển. Nó vừa mơ thấy mình quay lại thôn Thảo Miếu, gặp lại cha mẹ, gặp lại lũ bạn nhỏ vẫn thường chơi đùa, lại cả các chú bác cô dì khác rất là vui vẻ, nhưng đột nhiên họ đều biến ra tử thi, máu chảy thành sông, kinh khủng cùng cực. Nó run hết cả người, thế là thức giấc.

Nó ngồi trên giường một lúc lâu, hơi thở dần dần điều hòa, mắt cũng lần lần thích ứng với bóng tối, nhìn ra phen cửa mở hé, có ánh trăng nhàn nhạt xiên vào, rơi trên nền đất, mờ ảo như tuyết sương.

Trương Tiểu Phàm không buồn ngủ, bèn bò dậy đi đến trước cửa, cọt kẹt một tiếng, kéo cửa bước ra ngoài.

Bốn bề tịch mịch lặng lẽ, từ nơi nào chẳng biết âm ỉ đưa lại tiếng côn trùng, một tiếng, hai tiếng, rủ rừ rủ rừ, ánh trăng long lanh như nước, rải xuống mình nó.

Nó ngẩng đầu nhìn trời, chỉ thấy ngàn sao nhấp nháy, trắng giữa từng không, long lanh trong trẻo.

"Chẳng biết Kinh Vũ thế nào, có phải cũng đang mất ngủ không?" Nó khẽ thì thầm, rồi thở dài, xoay mình đi vào phòng, thình lình trước ngực chùng lại, một vật từ trong áo lót sát mình lặn ra, rơi xuống mặt đất.

Trương Tiểu Phàm giật bắn mình, cúi xuống nhặt lên, thì ra là hạt châu tròn trặn tím sẫm ảm đạm vô quang nọ, chính giữa trên hạt châu có một lỗ nhỏ xíu, chắc là để Phổ Trí xuyên vào chuỗi tràng hạt ngày hôm đó.

Mấy buổi nay nó gặp toàn đại biến, đã quên bằng vật này, giờ mới nhớ lại khi ấy Phổ Trí có dặn phải ném hạt châu đi.

Nghĩ đến đây, lòng nó chợt trào nổi cay đắng, cha mẹ chẳng để lại gì, Phổ Trí với nó là chút duyên tạo ngộ, tuy chỉ gặp nhau một đêm, nhưng cũng đã như người thân, mà hạt châu xấu xí này là vật duy nhất Phổ Trí để lại cho nó.

Trương Tiểu Phàm giơ tay, soi hạt châu lên giữa không trung, dưới ánh trăng rờ rờ sáng trong, chợt thấy màu sắc hạt châu bớt đi một chút, thành ra màu tím nhạt, nửa như trong suốt, lơ mờ bên trong có một luồng khí loãng xoáy tròn không ngừng, hình như có linh tính, chỉ chực phá vỡ mà ra.

Duy có điều mỗi lần luồng khí chạm được gần đến nơi nào trên bề mặt, nơi ấy lại sáng lên một chữ '卐' nho nhỏ, dần nó quay lại.

Trương Tiểu Phàm ngấm mãi, lòng bất giác sinh niềm vui thích, lại nghĩ đây là vật duy nhất mà Phổ Trí di niệm, nên thực sự không nỡ vứt bỏ.

Nghĩ ngợi lâu lắc, lại từ trên cổ tuột xuống một sợi dây đỏ, đó là cái cha mẹ buộc cho để giữ gìn trường mệnh bình an. Con nhà bình thường đều có thể đeo thẻ vàng khóa bạc, nhưng gia đình nó nghèo nàn, đành lấy dây đỏ thay thế.

Nó bèn dùng dây đỏ xuyên vào hạt châu buộc kỹ lại, đeo lên trước ngực, sát da, bất giác lạnh buốt, nhưng vẫn cảm thấy khí vị ấm áp. Nó mỉm cười một mình, ngẩng đầu nhìn trăng sáng trên cao, rồi quay gót bước vào phòng đi ngủ lại.

Ngày đầu tiên của nó ở Thanh Vân Môn, đã kết thúc như vậy đấy.

- o O o -